

Arrest

nr. 287 514 van 13 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. MASSIN, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 mei 2022 en 17 juni 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 september 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.A. verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 24 of 25 jaar oud te zijn. U bent Pashtoun van origine en moslim. U bent afkomstig van het dorp Rokian Molafati, district Aryob Zazi, provincie Paktia. Hier woonde u samen met uw ouders, uw broer, uw twee zussen, uw vrouw en uw twee kinderen. Zij wonen daar nog allemaal, behalve uw zussen die ondertussen getrouwd zijn en bij hun mannen introkken. U trouwde ongeveer 5 à 6 jaar geleden met O.N., toen jullie 16 à 17 jaar oud waren. U heeft twee kinderen; een dochter van 5 jaar oud (R) en een zoon van 3 jaar oud (N). U ging tot de 7e graad naar school.

In 2020 begon u voor ACCL International in Kabul te werken, waar u deel uitmaakte van het schoonmaakteam. U ging naar twee Amerikaanse compounds (i.e., SSL1 en SSL2) om de septische putten te legen en op een bepaald moment ook naar een afdeling van lokale troepen (i.e., anti-narcotics kamp). U was gedurende zes maanden tewerkgesteld op dit project en gedurende die periode woonde u in Kabul. Tegen uw dorpsgenoten en uw familie zei u dat u werkte voor een sandaalbedrijf. Enkel uw neef was op de hoogte van uw job hier. Na drie maand werken ging u gedurende drie dagen naar huis. Tijdens uw verblijf in uw dorp werd een plaats waar de taliban vaak samenkwam in uw regio gebombardeerd.

U verliet uw dorp een dag na het bombardement om terug naar uw werk te gaan. U werd daarna door de taliban verdacht van dit incident en ervan beschuldigd een spion te zijn. De taliban vroeg uw vader tweemaal om u naar hen te brengen. U wou hier niet op ingaan omdat u bang was de doodstraf te krijgen omwille van uw job voor de buitenlanders. Daarna werd uw vader door de taliban meegenomen. Hij werd uiteindelijk vrijgelaten via tussenkomst van de dorpsoudsten. Nadat uw project in Kabul volbracht was, wilde u terugkeren naar huis, maar uw familie waarschuwde u om niet terug te keren omdat uw leven in gevaar was. Uw schoonvader hielp u uiteindelijk om het land te verlaten. U verliet Afghanistan in 1399, tijdens de herfst, na het grote eid feest. U reisde via Baluchistan in Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Roemenië en Frankrijk naar België waar u op 1/03/2021 toekwam. Daags nadien diende u ook een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van de volgende documenten: uw taskara, een certificaat van uw werk, een brief in verband met uw werk en uw medisch dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste dienen er een aantal kanttekeningen geplaatst te worden bij uw tewerkstelling bij het bedrijf ACCL International. Volgens uw verklaringen was u voor een periode van zes maanden tewerkgesteld bij dit bedrijf in Kabul. U verklaart dat uw neef, die een bandenshop had in Kabul, u hielp bij het krijgen van deze job en het aanspreken van twee garanten. U werkte in het septische team van ACCL waarbij u instond voor het legen van septische putten in twee Amerikaanse kampen en ook een afdeling in het anti-narcotics kamp. Bij uw verklaringen hieromtrent zijn wel een aantal vreemde elementen te bemerken (CGVS 1, p. 11-12; CGVS 2, p. 12-13). Vooreerst is het vreemd dat uw neef u aan deze job hielp, aangezien u verklaart dat hij zelf niet voor het bedrijf werkte maar eigenaar was van een bandenshop. Bovendien stond hij volgens uw verklaringen ook in voor het vinden van de twee benodigde garanten. U verklaarde hieromtrent dat deze garanten in dezelfde firma werkten als u, maar na vertaling van dit document bleek de werkplaats van een van de garanten Kandahar te zijn (zie map 'Landeninformatie': vertaalde documenten). Daarnaast is het ook vreemd dat u de precieze start- en einddata van uw job niet kan aangeven. U verklaart dat u in 2020 zes maanden in het bedrijf gewerkt heeft, maar u kan niet aangeven welke maanden dat waren (CGVS 2, p. 4). Nochtans dient u wel een certificaat in waarop

deze data specifiek vermeld staan (zie map 'Documenten'). Het is hierbij ook vreemd dat u aangeeft dat het certificaat ondertekend werd door Isisel en de naam van de firma Afghanyar is. Op het certificaat staat namelijk M.M. en H.H.P. geschreven (zie map 'Landeninformatie': vertaalde documenten). Bovendien slaagt u er ook niet in om verklaringen af te leggen omtrent de situatie van uw collega's in het schoonmaakteam. U verklaart dat ze niet van uw stam waren en dat u dus geen informatie over hen heeft (CGVS 1, p. 15). Het is echter vreemd dat u zo weinig kan vertellen over uw collega's. Bovenstaande elementen doen vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat er ook van zij, zelfs in de hypothese dat u voor het schoonmaakteam werkte, kan worden vastgesteld dat u deze functie slechts een korte periode uitvoerde en dat uw functie dermate laag en weinig zichtbaar was dat het niet geloofwaardig is dat u hierdoor op de radar van de taliban zou verschijnen. Er dient hier gesteld te worden dat u slechts schoonmaakdiensten heeft uitgevoerd en dit gedurende de korte periode van zes maanden. Dit is een functie die allerm minst als gevoelig geëvalueerd kan worden. Geconfronteerd met de vraag waarom de taliban u zou willen vermoorden als u slechts schoonmaker was, antwoordt u dat de taliban iedereen vermoordt die met de Amerikanen heeft samengewerkt (CGVS 2, p. 7). U geeft echter ook specifiek aan dat u eigenlijk geen contact had met buitenlanders en dat jullie elkaar hoogstens eens zouden begroeten bij binnenkomst in het kamp (CGVS 1, p. 14). Er kan dus zeker niet gesproken worden van een intensief contact tussen u en de Amerikaanse cliënten van het bedrijf. Zoals hierboven al aangegeven, slaagt u er ook niet in om verklaringen af te leggen omtrent de situatie van uw collega's in het schoonmaakteam. Uit uw verhaal komen dus geen elementen naar boven dat collega's met een gelijkaardige job binnen ACCL in een precare situatie zouden zitten omwille van hun functie. Bovenstaande elementen maken dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban mensen met een gelijkaardig profiel als het uwe persoonlijk zou gaan belagen. U laat zo na aan te tonen dat de taliban u louter omwille van uw profiel zou viseren.

Ten tweede worden uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging door de taliban ongeloofwaardig bevonden omwille van onderstaande redenen. Vooreerst gaf u expliciet aan dat u aan niemand verteld heeft wat uw werk was. Uw dorpsgenoten, én uw eigen familie, dachten namelijk dat u in een sandaalbedrijf werkte (CGVS, p. 15). Enkel uw neef, degene die u hielp bij het verkrijgen van deze job, was op de hoogte van uw activiteiten. Hij woonde echter in Kabul, waardoor er via hem geen informatie kon doorstromen naar uw dorp (CGVS 1, p. 12, 15). U verklaart verder dat er in uw team 7 à 9 personen werkten, maar dat ze niet van uw stam waren en u dus geen informatie hebt over hen (CGVS 1, p. 15). U verklaart specifiek dat u geen collega's uit uw regio had in uw afdeling, dus ook zij konden deze informatie niet doorgegeven hebben (CGVS 2, p. 6).

Hiermee samenhangend dient gesteld te worden dat u in Kabul tewerkgesteld was, maar uw problemen met de taliban zich in district Aryob Zazi afspeelden. Deze twee plaatsen liggen ongeveer 200 km van elkaar verwijderd. Bovenstaande elementen maken dat het dus heel onwaarschijnlijk is dat de taliban op de hoogte zou zijn over uw functie bij ACCL. U slaagt er ook niet in een aannemelijke verklaring te bieden over hoe de taliban alsnog op de hoogte werd gesteld van uw functie. U geeft aan dat de taliban geheime diensten heeft en dat uw neef misschien anderen op de hoogte bracht van uw job (CGVS 2, p. 10-11). U zegt dat ze u de eerste keer opgeroepen hadden en dat ze de tweede keer doorhadden dat u voor de buitenlanders werkte, maar u verklaart dit niet verder (CGVS 2, p. 11). Dat de taliban u overigens zou oproepen nog voor ze op de hoogte waren van uw functie is op zijn minst merkwaardig te noemen. Hiermee samenhangend is het ook vreemd dat u aangeeft dat u op de radar van de taliban verscheen omwille van een aanslag op een taliban onderkomen in uw dorp. U verklaart dat ze u hiervan verdachten aangezien u na deze aanslag het dorp verliet om terug naar Kabul te gaan voor uw werk en het bij het overlijden van een dorpling eigenlijk niet toegelaten is om het dorp te verlaten voordat de ceremonie gedaan is (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 9). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban deze aanslag zou linken aan uw aan- of afwezigheid in het dorp. Er kan vooreerst van uitgegaan worden dat u niet de enige persoon in uw dorp zal geweest zijn die niet aanwezig was op de begrafenis. Bovendien dachten ze in het dorp dat u in een sandaalbedrijf in Kabul werkte, waardoor uw dorpsgenoten het helemaal niet zo vreemd zouden vinden dat u na een aantal dagen terug diende te gaan naar Kabul. Het is onaannemelijk dat ze u, op basis van dit enige gegeven, zouden verdenken, beschuldigen én uw familieleden belagen. Uw verklaringen omtrent de beschuldigingen van de taliban worden dan ook als onlogisch en ongeloofwaardig beoordeeld.

Ook zijn er in uw verklaringen tegenstrijdigheden te bemerken die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens uw interview op DVZ (DVZ, punt 5) dat het de taliban was die uw vader op de hoogte bracht van uw werkzaamheden voor de buitenlanders. Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan dat u uw vader persoonlijk op de hoogte bracht van uw

werkzaamheden tijdens een telefoongesprek (CGVS 2, p. 7). Ook verklaarde u tijdens uw interview op DVZ dat uw vader op een dag werd opgepakt en dat de taliban hem zei om u naar hen te sturen (DVZ, punt 5). Echter, tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat ze uw vader twee keer meegenomen hebben en dat hij via borg van dorpsgenoten werd vrijgelaten (CGVS 1, p. 15) en tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat de taliban uw vader tweemaal heeft gevraagd u aan hen te presenteren en dat ze hem daarnaast een derde keer hebben meegenomen (CGVS 2, p. 4). Het is vreemd dat u verschillende verklaringen aflegt omtrent een dermate belangrijk element in uw relaas. Bovenstaande elementen doen uw geloofwaardigheid verder afbrokkelen.

Daarnaast waren de problemen met de taliban blijkbaar ook niet dermate ernstig dat u tijdens de drie maanden na het bomincident de nood voelde om het land te verlaten. U verliet enkel het land nadat uw contract bij ACCL verliep en u geen werk meer had in Kabul (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 11). Het lijkt er dus eerder op dat u het land heeft verlaten omwille van uw economische situatie en niet omwille van de problemen met de taliban. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u letterlijk: 'wat moet ik doen, ik kan niet in Kabul wonen zonder werk te hebben, ik weet niet wat te doen'. U verklaart daarna dat uw schoonvader [niet schoonbroer] zei dat u het land moest verlaten (CGVS 1, p. 15). Als er u dan gevraagd werd of u nagedacht heeft over verhuizen naar een andere plek in Afghanistan, geeft u echter aan dat u nergens veilig was, ook niet in de hoofdstad (CGVS 2, p. 12). Echter net ervoor gaf u aan dat de overheid op dat moment de controle had in Kabul (CGVS 2, p. 11). Deze bewering staat dus haaks op uw eerdere verklaringen en is niet te verenigen met uw vertoonde gedrag. Indien u niet veilig zou zijn in de hoofdstad, dan had de taliban u gedurende de drie maanden na het bombardement ook in Kabul kunnen belagen, maar dit gebeurde niet. Het dient hierbij opgemerkt te worden dat u, naar het einde van het tweede persoonlijke onderhoud, aangeeft dat u bij uw directeur een brief had aangevraagd om een procedure te kunnen starten om het land te verlaten (CGVS 2, p. 12). U verklaart dat u gedurende die drie maanden aan het wachten was op die brief, maar dat u het uiteindelijk anders heeft geregeld. Het is enerzijds vreemd dat u dit gegeven pas zo laat in uw interview aanhaalt en dan ook pas als er u specifiek gevraagd wordt of u iemand van uw bedrijf op de hoogte bracht van uw problemen. Deze verklaring lijkt dus gesolliciteerd te zijn en bijgevolg kan er aan deze bewering geen waarde gehecht worden. Anderzijds dient er hier nogmaals gewezen te worden op het feit dat u het land pas verliet nadat uw contract bij ACCL verliep (CGVS 2, p. 4). Van iemand wiens leven in gevaar is, kan nochtans verwacht worden dat die zich zo spoedig mogelijk in veiligheid zou brengen. Dat u hier drie maanden mee wachtte, ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uw familie momenteel nog steeds in hetzelfde dorp woont, zonder echt problemen te kennen met de taliban of de dorpingen (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 12). Volgens uw verklaringen kijken ze boos naar uw familieleden, maar doen ze niet lastig omdat de dorpsouderen gezegd hebben dat de zoon verantwoordelijk is en niet de familieleden. Dit is een vreemde verklaring, aangezien u voordien wel aangaf dat uw vader heel sterk geïsoleerd werd omwille van uw situatie. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u tijdens uw interview op DVZ zei dat de familieleden van de mensen die stierven tijdens het bombardement u ook beschuldigden (DVZ, punt 5). U haalt dit echter niet spontaan aan tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Geconfronteerd met dit feit geeft u aan dat het tijdens de twee interviews niet aan bod is gekomen, maar dat de familieleden van de overleden talibs ook wraak willen nemen en dat jullie vrezen dat ze nu uw broer zullen vermoorden in uw plaats (CGVS 2, p. 12). Aangezien u dit feit niet zelf spontaan aanhaalt en aangezien u aangeeft dat uw familie nog steeds, zonder problemen, in het dorp woont, kan er aan dit feit weinig waarde gehecht worden.

Concluderend kan gesteld worden dat het verloop van de gebeurtenissen die in het kader van uw vermeende vervolging plaatsvonden zodanig vreemd en onwaarschijnlijk zijn dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Daarnaast bent u er niet in geslaagd om uw vervolging op enige concrete wijze te onderbouwen met overtuigende documenten.

Ter volledigheid wijst het CGVS hier nog op het feit dat uw advocaat na ontvangst van de kopie van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities heeft overgemaakt. Deze hebben echter geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het

EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara wijst slechts op uw nationaliteit en herkomst, elementen die niet betwijfeld worden en de twee documenten omtrent uw werk werden hierboven al besproken. Uw medisch dossier wijst enkel op uw behandeling met betrekking tot tuberculose en staat volledig los van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending van artikel 1A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij maakt ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker tracht vooreerst de weigeringsmotieven aangaande de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te weerleggen.

Hij gaat vervolgens in op de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het Westen, zijn verwestering, de humanitaire situatie in Afghanistan alsook de veiligheidssituatie aldaar.

Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare weblinks toe.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker een geïnventariseerde stukkenbundel toe met tal van persartikels en rapporten aangaande de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan (stukken 3 - 28).

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 6 januari 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van april 2022.

3.2. Ter terechtzitting maakt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarbij hij documenten voegt betreffende zijn tewerkstelling, met name twee kopieën van zijn badges van ACCL International voor de NIU compound, beide geldig tot 30 september 2020.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart in 2020 te hebben gewerkt voor ACCL International, een internationaal bedrijf, in Kaboel, waar hij deel uitmaakte van het schoonmaakteam. Hij ging daarbij naar twee Amerikaanse kampen om de septische putten te ledigen alsook naar een afdeling van de lokale troepen, het

zogenaamde anti-narcotics kamp. Verzoeker was gedurende zes maanden tewerkgesteld en woonde tijdens die periode in Kaboel.

5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het bestaan van het bedrijf, ACCL International, niet in vraag stelt maar wel een aantal kanttekeningen plaatst bij verzoekers tewerkstelling waardoor er vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Na lezing van de weerlegging door verzoeker in het verzoekschrift en de rest van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad dat hij zich niet kan scharen achter de bevindingen van de commissaris-generaal in deze.

Zo acht de commissaris-generaal het “vreemd” dat verzoeker aan deze job is geraakt via zijn neef die eigenaar was van een bandenshop. Verzoeker heeft evenwel verklaard dat zijn broer contact opnam met een vriend van hem die een functie had binnen dat bedrijf (NPO I, p. 12: “*Het bedrijf had een principe. <Tolk: kan ook officer zijn>. Hij was zijn vriend.*”). Zonder verdere concrete onderbouwing ziet de Raad niet in waarom het vreemd zou zijn dat iemand via vrienden van een familielid aan een job geraakt. In diezelfde zin begrijpt de Raad ook niet waarom het “vreemd” zou zijn dat zijn neef twee garanten voor verzoeker zou zoeken en vinden. Verzoeker heeft hierover duidelijk verklaringen afgelegd (NPO II, p. 13: “*Mijn neef heeft het voor mij geregeld. De ene persoon is een verre kennis van mijn neef en die andere heeft hij ook op een of andere manier geregeld.*”).

De commissaris-generaal verwijt verzoeker ook te hebben verklaard dat deze garanten in dezelfde firma werkten als hij, terwijl uit de vertaling van de garantenbrief (“*guarantee letter*”) blijkt dat de werkplaats van een van de garanten Kandahar is. Verzoeker heeft evenwel verduidelijkt dat het niet om een rechtstreekse collega ging (NPO II, p. 13) maar wel om mensen die werkten in dezelfde firma. Uit het administratief dossier blijkt niet dat is onderzocht of het bedrijf ACCL International ook werkplaatsen in Kandahar had, zodat ook hier het verwijt van de commissaris-generaal op los zand is gebaseerd. Voormelde bevindingen van de commissaris-generaal lijken eerder ingegeven door intuïtieve veronderstellingen en vermoedens, die niet zijn getoetst aan objectieve landeninformatie.

Verzoeker wordt ook verweten de precieze start- en einddata van zijn job niet te kunnen aanduiden, met name de zes maanden die hij in 2020 heeft gewerkt. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker kon aangeven dat hij in het begin van het jaar daar heeft gewerkt (NPO II, p. 4), hetgeen overeenkomt met de vermeldingen op het werkcertificaat dat hij bij het CGVS neergelegde (AD CGVS, stuk 6, map met documenten) en waaruit blijkt dat hij bij ACCL International startte op 1 maart 2020 en eindigde op 30 september 2020. Verzoeker preciseert tijdens het persoonlijk onderhoud dat deze data op het certificaat staan vermeld maar dat het certificaat in het Engels is opgesteld en dat hij het zelf niet kan lezen (NPO II, p. 4).

Aangezien verzoeker verklaart geen Engels te kunnen lezen, kan hem moeilijk worden verweten dat hij niet weet wie het certificaat heeft ondertekend. Verzoeker antwoordt dat de naam van de firma “*Afghanyar*” is en “*Isisel*” ([fonetisch], NPO II, p. 4) waaruit kan afgeleid dat “*Isisel*” waarschijnlijk slaat “*CCL*” in het Engels uitgesproken. Er is niet onderzocht of de “*A*” in ACCL dan staat voor “*Afghanyar*” daar het administratief dossier geen enkele informatie over ACCL International bevat.

In zoverre verzoeker tenslotte nog wordt verweten dat hij geen verklaringen kan afleggen over de situatie van zijn collega’s in het schoonmaakteam waarbij wordt verwezen naar zijn eerste persoonlijk onderhoud (NPO I, p. 15), stelt de Raad vast dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud toch het een en ander over zijn collega’s kon vertellen maar dat dit niet wordt meegewogen in de bevindingen van de commissaris-generaal (NPO II, p. 5-6).

Na lezing van de notities van de twee persoonlijke onderhouds, oordeelt de Raad dat verzoeker in het algemeen aannemelijke en coherente verklaringen kan afleggen over onder meer hoe hij een job zocht in Kaboel, de procedure die hij moest doorlopen om bij ACCL International als werknemer te starten, de periode waarin hij werkte, zijn takenpakket en het verloop van zijn werkdag, hoe hij zijn loon ontving, de uniformen die ze droegen, de locatie van het bedrijf en de kampen, waar hij ’s avonds verbleef, waar andere collega’s verbleven, een collega uit zijn regio en wat hij deed, zijn contacten met de Amerikanen en Duitsers in de kampen SSL1 en SSL2, de samenstelling en organisatie van het septisch team waarin hij werkte, zijn leidinggevende, de organisatie en grootte van het bedrijf, wat andere teams als opdracht en taak hadden alsook de “*guarantee letter*” die nodig was om toegang te kunnen krijgen tot het anti-narcotics kamp, een afdeling van lokale troepen (NPO I, p. 12-15; NPO II, p. 4-6, 12-13).

Verzoeker legt ter staving van zijn tewerkstelling documenten neer (AD CGVS, stuk 6, map met documenten), met name een kopie van een “*certificate of appreciation*” van ACCL International waarbij hij op aannemelijke wijze beschrijft hoe dit certificaat aan hem werd overhandigd (NPO II, p. 4) alsook een

kopie van een brief in verband met zijn werk, dit is de “*guarantee letter*”, waarbij hij op aannemelijke wijze beschrijft welke procedure hij heeft doorlopen en waarom hij deze nodig had, met name om toegang te krijgen tot de anti-narcotics kamp van de lokale troepen (NPO II, p. 12-13).

Ter terechtzitting legt verzoeker via een aanvullende nota twee kopieën neer van zijn badges van ACCL International voor de NIU compound, beide geldig tot 30 september 2020, met vermelding “*septic cleaner*”. De Raad meent te begrijpen dat deze toegang verschaften tot het anti-narcotics kamp. Ter terechtzitting beperkt de verwerende partij zich tot een verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing en formuleert zij geen bezwaren of argumenten tegen deze stukken, noch stelt zij hiertoe niet in de mogelijkheid te zijn.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, oordeelt de Raad dat verzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn tewerkstelling te staven, dat zijn verklaringen in deze samenhangend en aannemelijk zijn en dat de voorgelegde documenten zijn verklaringen over zijn tewerkstelling op voldoende wijze ondersteunen.

De Raad besluit, na een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dat geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling bij ACCL International als schoonmaker van septische putten in twee Amerikaanse kampen alsook in het anti-narcotics kamp van de lokale troepen.

5.3. De volgende vraag is of verzoekers vroegere tewerkstelling bij een internationaal bedrijf met onder meer Amerikaanse cliënten, in casu twee Amerikaanse kampen, alsook het anti-narcotics kamp, bij terugkeer naar Afghanistan aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging.

De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het oorspronkelijk vluchtrelaas, hetgeen de Raad na lezing van het rechtsplegingsdossier bevestigt, ontslaat de bevoegde overheid evenwel niet van haar opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en vervolgens een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het verleden problemen kende met de taliban, neemt niet weg dat hij in de herfst van 2020 uit Afghanistan vertrok en dat in augustus 2021 de machtsovername door de taliban plaatsvond, hetgeen onmiskenbaar een nieuw feit is. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe (machts)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook op lokaal niveau. Verzoekers vervolgingsvrees moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts)dynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat waar verzoeker niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan wel een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofdte kan worden aangenomen.

In casu meent de commissaris-generaal dat verzoeker niet aantoont dat hij door de taliban zou worden gevisieerd louter om zijn profiel. Hij wijst erop dat verzoeker zijn functie slechts gedurende korte tijd uitvoerde en dat zijn functie dermate laag en weinig zichtbaar is dat het niet geloofwaardig is dat hij op de radar van de taliban zou verschijnen. Verder stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker eigenlijk geen contact had met buitenlanders, buiten begroetingen bij het binnenkomen van het kamp. Zijn functie was niet gevoelig en er was geen intensief contact met de Amerikaanse cliënten van het bedrijf.

Evenwel, na inachtneming en afweging van alle beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan de Raad zich niet achter deze risicoanalyse scharen.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022 (p. 66-67) leest de Raad dat individuen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die aanwezig waren in Afghanistan, een risicoprofiel hebben en slachtoffer kunnen zijn van vervolging, zowel door de taliban als door ISKP en andere gewapende groeperingen. Dit profiel omvat individuen zoals tolken, veiligheidsagenten en bewakers, civiele aannemers, systeembeheerders en logistiek personeel. De Guidance maakt geen onderscheid naargelang een hoog of laag profiel, naargelang de duur van de tewerkstelling of naargelang de intensiteit van het contact met buitenlanders en buitenlandse troepen. Integendeel, de omvang (“scope”) van dit risicoprofiel is zeer ruim opgevat en omvat zoals vermeld ook logistiek personeel, zoals in casu verzoekers tewerkstelling als “*septic cleaner*” in twee Amerikaanse kampen alsook het anti-narcotics kamp.

Op basis van de toen beschikbare landeninformatie wordt in de Guidance van april 2022 besloten dat tolken in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Voor andere individuen die voor of met buitenlandse troepen hebben gewerkt, geeft de Guidance aan dat er beperkte informatie voorhanden is over het talibanbeleid ten aanzien van deze individuen. Echter, rekening houdend met de negatieve perceptie van de taliban ten aanzien van deze individuen en vroegere vervolgingspatronen, wordt in de Guidance aangenomen dat andere personen die vermoed worden banden te hebben met buitenlandse troepen, waarschijnlijk ("*likely*") een gegronde vrees voor vervolging hebben.

De Raad merkt hierbij nog op dat deze Guidance van april 2022 is gebaseerd op objectieve landeninformatie die reeds dateert van 6 december 2021 (p. 6), hetgeen in deze stand van zaken niet de meeste actuele en recent beschikbare landeninformatie uitmaakt.

Bijgevolg neemt de Raad de rapporten van de EUAA inzake "*Targeting of individuals*" en "*Security situation*" van augustus 2022, die dateren van na de bestreden beslissing en werden geactualiseerd tot 30 juni 2022, nader onder de loep.

Deze rapporten melden dat gedurende het vroegere conflict tussen de taliban en de voormalige Afghaanse overheid, personeel dat (samen)werkte voor/met buitenlandse troepen een prioritair doelwit was van de taliban. Artikel 11 van de gedragscode van de taliban (Layeha) beveelt de executie van individuen die werken voor buitenlandse ongelovigen (Kofaar), zoals aannemers, daar deze verantwoordelijk werden geacht voor het doden van Afghaanse burgers. Ook individuen die algemene onderhoudswerken uitvoerden voor buitenlandse troepen werden gevisieerd, hoewel niet systematisch.

Na hun machtsovername hebben de taliban een algemene amnestie afgekondigd voor allen die tegen hen hadden gevochten. Niettemin blijkt dat deze amnestie niet structureel wordt afgedwongen noch volledig gerespecteerd door de taliban. Vergeldingsacties tegen individuen onder dit profiel hebben nog steeds plaats in de vorm van arbitraire executies, detentie, foltering, verdwijningen en mishandeling van personen gelieerd of geassocieerd met buitenlandse troepen. Systematische huiszoekingen vonden plaats en zwarte lijsten werden opgesteld.

De taliban hebben de capaciteit om doelwitten te identificeren. Uit de landeninformatie blijkt dat zij inspanningen ondernamen om individuen onder dit profiel op te sporen via lokale informanten, het gebruik van bestaande databanken en intimidatie (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 56 e.v., 63-65, 74-77, EUAA "*Afghanistan Security situation*", augustus 2022, p. 32).

Volgens de bijgebrachte landeninformatie kunnen Afghaanse burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar kan het gevaarlijk zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32).

De Raad wijst er nog op dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende beperkingen en uitdagingen in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Uit het geheel van de hierboven aangehaalde en meest recente landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat voor personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die aanwezig waren in Afghanistan, eenduidig kan worden gesteld dat bepaalde functies of bepaalde posities meer gevaar zouden lopen dan andere functies of posities. Eerder volgt uit de landeninformatie dat personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren, een risico lopen in alle delen van Afghanistan en dat het gevaar hen allen kan treffen ongeacht hun profiel, positie, functie of andere hoedanigheid. De meest recente landeninformatie bevestigt aldus dat de omvang van dit risicoprofiel ruim opgevat moet blijven. Er zijn

geen doorslaggevende aanwijzingen dat er een onderscheid moet worden gemaakt naargelang een hoog of laag profiel, de duur van de tewerkstelling of de intensiteit van het contact met buitenlandse troepen.

Gelet op de gegevens die blijken uit de meest recente landeninformatie alsook de gekende beperkingen inzake informatievergaring mede in acht genomen, besluit de Raad dat voor personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren, een gegronde vrees voor vervolging in het algemeen onderbouwd zou zijn.

5.4. De Raad ziet geen zwaarwichtige redenen om in verzoekers geval hierover anders te oordelen.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker in het jaar 2020 tewerkgesteld was bij een internationaal bedrijf dat diensten verleende aan Amerikaanse cliënten, met name twee Amerikaanse kampen, alsook aan het anti-narcotics kamp van de lokale troepen. Gelet op wat hierboven wordt uiteengezet, is het niet onredelijk om aan te nemen dat verzoeker omwille van deze tewerkstelling en het werken voor Amerikanen, wordt gezien als iemand die heeft gewerkt voor, geassocieerd wordt met dan wel wordt beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren.

Waar de commissaris-generaal nog bemerkt dat uit verzoekers verklaringen geen elementen naar boven komen dat collega's met een gelijkaardige job binnen ACCL International in een preciaire situatie zouden zitten omwille van hun functie en dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban mensen met een gelijkaardig profiel als het zijne persoonlijk zouden belagen, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk aangaf dat collega's van hem problemen kenden. Zo verklaarde verzoeker dat verschillende collega's uit die firma reeds voor de val van de voormalige Afghaanse overheid naar Amerika zijn getrokken met papieren van de firma waarmee ze naar de Amerikaanse ambassade trokken. Ook verklaarde verzoeker dat een collega uit zijn regio tijdens de machtsovername naar de luchthaven is gegaan, waar hij zijn werkcertificaten heeft getoond en vervolgens is geëvacueerd door de Amerikanen (NPO II, p. 6-7). Wat betreft verzoekers profiel verwijst de Raad naar wat reeds wordt uiteengezet in punt 5.3.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Paktia. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Paktia behoort het hartland van de Pashtou en geldt als de oorspronkelijke machtsbasis van het Haqqani-netwerk. Er zijn rapporten van mensenrechtenschendingen door de taliban in deze provincie tegen personen die onder meer geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten alsook gerichte huiszoekingen. Ook ISKP is regelmatig actief in deze provincie (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 169-172; COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022, p. 5, 11).

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker zich sinds maart 2021 in België bevindt en hier al meer dan twee jaar verblijft. De Raad herinnert eraan dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Verzoeker verliet Afghanistan niet lang na het aflopen van zijn tewerkstelling bij ACCL International, in de herfst van 2020. Hoewel er ondertussen 2 jaar voorbij zijn, kan de Raad uit de beschikbare landeninformatie niet afleiden, laat staan met voldoende zekerheid aannemen, dat verzoeker omwille dit tijdsverloop niet meer in het vizier zou kunnen komen van de taliban en geen risico meer zou kunnen lopen. De Raad benadrukt in deze de beperkte informatievergaring, de blijvende onduidelijkheid over het talibanbeleid ten aanzien van individuen onder voormeld risicoprofiel, de negatieve perceptie ten aanzien van individuen onder dit profiel alsook de capaciteit van de taliban om individuen onder dit risicoprofiel op te sporen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud: *"Als ik terugkeer vrees ik gedood te worden omwille van het werk dat ik voor de Amerikanen heb gedaan, als ik terugkeer zullen ze op de luchthaven zien wie ik ben en zullen ze me meteen vermoorden."* (NPO II, p. 13).

De Raad is van oordeel dat in casu, gelet op zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld en alsook afgewogen in het licht van de beperkt beschikbare algemene landeninformatie en de algemene situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban, in hoofde van verzoeker op afdoende wijze een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan kan worden aangenomen,

waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging.

Tevens is de Raad van oordeel dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn, daar in deze de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien verzoeker ook door andere actoren zoals ISKP wordt gevisieerd omwille van zijn associatie met buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022 (p. 137-140).

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet in het rechtsplegingsdossier verder geen reden om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES